

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/367/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615208839
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7615208839.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členov senátu JUDr. Petra Tutka a JUDr. Jána Slobodníka v spore žalobcov: 1/ S. X., E.. X.X.XXXX, I. K. S., Y. D.L. XXXX/X, zastúpenej JUDr. Dášou Bajanovou, advokátkou so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Starosaská 3 a 2/ A. X., E.. XX.X.XXXX, I. K. S., Y. D. XXXX/X, proti žalovanému BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom vo Francúzsku, Paríž, Boulevard Haussmann 1, zapísaného v parížskom registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 90, konajúceho na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom v Bratislave, Karadžičova 2, IČO: 47 258 713, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkač s.r.o., so sídlom v Bratislave, Ružinovská 42, o obnovu konania vedeného pred Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 1C/392/2012, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 7. júna 2017 č.k. 11C/229/2015-183 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcom v 1. a 2. rade.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým uznesením zamietol návrh žalobcov na obnovu konania vedeného pred Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 1C/392/2012 a zamietol i návrh žalobcov na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Spišská Nová Ves dňa 31.10.2012 č.k. 1Ro/250/2012-39 v spojení s uznesením zo dňa 5.3.2013 č.k. 1C/392/2012-52. Zároveň vyslovil, že žalovaný má voči žalobcom v 1. a 2. rade nárok na plnú náhradu trov konania a že žalovaného k úhrade súdneho poplatku nezaväzuje.

2. Rozhodol tak potom ako uznesením zo dňa 26.5.2015 č.k. 11C/229/2015-6 návrh na obnovu konania zamietol, ktoré uznesenie bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19.10.2016 č.k. 1Co/434/2015-72 zrušené a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodu vady konania spočívajúcej v nedoručení žaloby protistrane, neposkytnutí procesných poučení stranám sporu a vydania rozhodnutia o zamietnutí žaloby na obnovu konania bez kontradiktórneho pojednávania.

3. V odôvodnení poukázal na argumentáciu žalobcov v návrhu na obnovu konania, že platobným rozkazom vydaným Okresným súdom Spišská Nová Ves dňa 31.10.2012 č.k. 1Ro/250/2012-39 boli zaviazaní spoločne a nerozdielne uhradiť spoločnosti Cetelem Slovensko a.s. istinu 5.718,48 eur s príslušenstvom a trovy konania alebo v tej istej veci podať odpor na súde, ktorý Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením zo dňa 5.3.2013 č.k. 1C/392/2012-52 odmietol, a tak sa platobný rozkaz stal právoplatným napriek tomu, že platobným rozkazom bola veriteľovi priznaná istina a príslušenstvo zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 11.12.2007, ktorá bola uzavretá v rozpore s dobrými mravmi a obsahovala neprijateľné zmluvné klauzuly, z čoho odvodzovali danosť dôvodov na obnovu

konania, majú za to, že sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní a ktoré môžu pre žalobcov privediť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Poukázal tiež na obranu žalovaného vo vyjadrení zo dňa 4.1.2017 a zo dňa 14.2.2017, založenú na námietke neprípustnosti žaloby na obnovu konania z dôvodu, že v žalobe neuviedli žalobcovia žiadne nové skutočnosti, ani také rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré by bez vlastnej viny nemohli žalobcovia použiť v pôvodnom súdnom konaní a napokon aj pre zjavnú oneskorenosť žaloby na obnovu konania, keď táto bola podaná po viac ako dvoch rokoch od právoplatnosti platobného rozkazu, pričom žalobcovia žiadnym spôsobom nedoložili svoje tvrdenia o včasnosti podania žaloby a pokiaľ žalobcovia poukazovali na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, toto bolo vydané dňa 27.6.2000 a bolo zverejnené v úradnom vestníku EÚ, ktorý je dostupný verejnosti.

4. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia z výpovede žalobkyne, že od svojho syna právnik sa začiatkom mája 2015 dozvedela o tom, že žalovaný má neprimerane vysoké úroky, pričom istinu žalovanému v celom rozsahu splatila a ide jej len o zaplatenie úrokov, ktoré sú podľa názoru veľmi vysoké, na účte má zablokované prostriedky vo výške 15.000,- eur napriek tomu, že úver si zobrala len vo výške 5.700,- eur. Zo spisu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1C/392/2012 súd zistil, že spoločnosť Cetelem Slovensko a.s. Bratislava uplatnila voči S.K. W. A. X. nárok na zaplatenie istiny 5.718,48 eur s príslušenstvom titulom plnenia zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, o ktorom rozhodol Okresný súd Spišská Nová Ves tak, že dňa 31.10.2012 vydal platobný rozkaz č.k. 1Ro/250/2012-39, ktorým zaviazal S. X.Ú. W. A. X. k úhrade istiny 5.718,48 eur s príslušenstvom v prospech žalobcu. Platobný rozkaz prevzali dňa 5.12.2012 S. X. U. A. X. a dňa 21.12.2012 doručili Okresnému súdu v Spišskej Novej Vsi odpor proti platobnému rozkazu, v ktorom namietali výšku dlžnej úverovej istiny, úrokov z úveru s tým, že odpor doplnili podaním zo dňa 27.2.2013. Podaný odpor proti platobnému rozkazu súd uznesením zo dňa 5.3.2013 č.k. 1C/392/2012-52 odmietol ako oneskorene podaný, platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 27.3.2013. Z uznesenia tunajšieho súdu zo dňa 26.3.2015 č.k. 8Er/993/2014-22 súd zistil, že námietky žalobcov ako povinných proti exekúcii a ich návrh na zastavenie exekúcie bol zamietnutý, pričom exekučný súd nepovolil odklad exekúcie vedenej na základe platobného rozkazu Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 31.10.2012 č.k. 1Ro/250/2012-39 proti povinným, ktorí sú v tomto spore žalobcami. Z oznámenia o zostatku v exekúcii, vedenej súdnou exekútkou JUDr. Zorou Ferdinandy pod sp.zn. Ex 11954/2014 o vymoženie istiny 5.677,79 eur súd zistil, že zostatok pohľadávky činí ku dňu 30.11.2016 sumu 15.118,27 eur.

5. Vec súd právne posúdil podľa § 397, § 403 ods. 1 a 2, § 404, § 405 a § 413 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Vychádzajúc zo zistenia, že návrh na obnovu konania bol podaný na Okresný súd Spišská Nová Ves dňa 7.5.2015 a platobný rozkaz sp. zn. 1Ro/250/2012 bol žalobcom doručený dňa 5.12.2012, pričom títo už v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 19.12.2012, podanom na Okresný súd Spišská Nová Ves dňa 21.12.2012 a následne v podaní zo dňa 25.2.2012 doručenom súdu dňa 27.2.2012, spochybňovali nárok veriteľa poukazom na spotrebiteľský charakter sporu, ako i poukazom na uznesenie súdu zo dňa 5.3.2013 č.k. 1C/392/2012-52, ktorým bol odpor odmietnutý ako oneskorene podaný a fakt, že platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 27.3.2013, súd prvej inštancie konštatoval, že objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania bola zachovaná, keďže návrh na obnovu konania bol podaný na súd 7.5.2015, teda od právoplatnosti platobného rozkazu neuplynuli viac ako tri roky. Následne súd prvej inštancie posudzoval zachovanie subjektívnej trojmesačnej lehoty, ktorá začína plynúť od času, kedy sa ten, kto obnovu konania navrhuje, dozvedel o jej dôvodoch, resp. keď mohol dôvod obnovy uplatniť, o čom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcov, ktorých povinnosťou bolo nielen tvrdiť, ale i preukázať zachovanie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Dôvodil, že pokiaľ žalobkyňa uviedla ako okamih, kedy sa o možnosti podať návrh na obnovu konania dozvedela spolu so žalobcom jednak obdobie začiatku mája 2015, keď sa mali žalobcovia od svojho syna právnik dozvedieť o neprimeranej výške úrokov a neprijateľných podmienkach v zmluve a jednak deň 6.5.2015, kedy sa žalobcovia dozvedeli o rozhodnutiach súdov na území SR, o rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ a o existencii Smernice Rady, tieto tvrdenia žalobcovia žiadnym spôsobom nepreukázali, lebo na svoje tvrdenia neprodukovali žiaden relevantný dôkaz. Dodal, že ak žalobcovia poukazovali na fakt, že k vydaniu platobného rozkazu pre neprijateľnosť zmluvných podmienok v posudzovanej zmluve nemalo vôbec dôjsť, a teda ide o dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. d) a e) CSP (pôvodne § 228 ods. 1 písm. d/ a e/ Občianskeho súdneho poriadku, účinného do 1.7.2016) nepreukázali, kedy sa dozvedeli, resp. mohli dozvedieť o existencii označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, a teda neuniesli dôkazné bremeno na preukázanie včasnosti podaného návrhu na obnovu konania, a teda zachovanie subjektívnej lehoty na jeho podanie. Pokiaľ žalobcovia poukazovali na rozhodnutie Súdneho

dvora EÚ z 27.6.2000 spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Oceáno Grupo Editorial a Salvat Editores SA, tieto rozhodnutia boli vydané v roku 2000 a boli známe už v čase vydania platobného rozkazu, nakoľko podľa čl. 297 Zmluvy o fungovaní EÚ rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zverejňované v úradnom vestníku EÚ sú verejné a žalobcovia mohli už v čase podania odporu tieto argumenty použiť, keďže § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z.z. o úradnom vestníku EÚ stanovuje, že o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené platí, že dňom uverejnenia sa stal známym každému, koho sa to týka, pričom táto domnienka znalosti uverejnených právne záväzných aktov EÚ a Európskeho spoločenstva je nevyvrátiteľná a platí aj pre spotrebiteľov. Zo skutočnosti, že tvrdenie žalobcov ohľadne neprímeranej výšky úrokov, neprijateľných podmienkach v zmluve plyní už z odporu proti platobnému rozkazu zo dňa 19.12.2012 a následne z doplnenia zo dňa 25.2.2012, ktorý podali žalobcovia, súd prvej inštancie vyvodil, že namietané tvrdené skutočnosti boli žalobcom nepochybne známe už v čase ich podania. Z uvedeného prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobcovia podali návrh na obnovu konania po uplynutí subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, keďže návrh podali viac ako po dvoch rokoch od doručenia, resp. právoplatnosti platobného rozkazu a v spore nepreukázali, kedy sa dozvedeli, resp. mohli dozvedieť o existencii označených rozhodnutí Súdneho dvora EÚ a preto návrh na obnovu konania zamietol. Napokon súd prvej inštancie doplnil, že návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení alebo nesprávnosti procesnej povahy, pretože na nápravu týchto pochybení slúžia podľa povahy rozhodnutia a namietanej nesprávnosti riadne opravné prostriedky, v danom prípade odpor, resp. odvolanie proti uzneseniu o jeho odmietnutí, čo žalobcovia nevyužili.

6. O návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia súd rozhodol podľa § 412 CSP dôvodiac, že nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali jeho povolenie, i s prihliadnutím na zamietnutie samotného návrhu na povolenie obnovy konania.

7. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP a vzhľadom na to, že žalovaný mal v konaní plný procesný úspech, priznal mu nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobcom, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. O súdnom poplatku rozhodol súd prvej inštancie vychádzajúc zo znenia § 2 ods. 2 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení, v spojení s § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. poukazom na fakt, že žalobcovia boli ako spotrebiteľia od platenia súdnych poplatkov oslobodení, avšak žalovaný bol v spore úspešný, a preto ho súd k úhrade súdneho poplatku nezaviazal.

8. Proti tomuto uzneseniu podala včas odvolanie žalobkyňa v 1. rade i žalobca v 2. rade.

9. Žalobkyňa podala odvolanie z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Navrhla zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie a povoliť obnovu konania vedeného na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.zn. 1Ro/250/2012, zároveň povoliť i odklad vykonateľnosti platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Spišská Nová Ves dňa 31.10.2012 č.k. 1Ro/250/2012-39 a priznať žalobkyňi nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Zopakovala, že vo svojej žalobe uviedla, že došlo k porušeniu § 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka a zdôraznila, že v priebehu sporu niekoľkokrát tvrdila, že prvoinštančný súd pri vydaní platobného rozkazu mal k dispozícii listinné dôkazy, ktoré predkladal žalovaný, a teda pred vydaním platobného rozkazu súd musel vedieť, že ide o spor z titulu spotrebiteľského úveru a v žalobe uplatnená výška úrokov i celková istina sú v rozpore s právnymi predpismi o ochrane spotrebiteľa a preto v zmysle § 172 ods. 9 Občianskeho súdneho poriadku, účinného v čase vydania platobného rozkazu (ďalej len „O.s.p.“), súd nemohol vydať platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, ak sa uplatňuje v návrhu právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ. Podčiarkla, že návrh na obnovu konania podala spolu so žalobcom z dôvodu, že postupom prvoinštančného súdu bolo porušené § 172 ods. 9 O.s.p. pri vydávaní platobného rozkazu v právnom vzťahu zo zmluvy, kde jednou zo strán sú žalobcovia ako spotrebiteľia a vo svojej žalobe o obnovu konania v priebehu sporu tvrdili, že v zmluve boli dohodnuté neprijateľné podmienky. Žalobkyňa namietla správnosť záveru súdu prvej inštancie, že v danom prípade nebola dodržaná subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania. Tvrdila, že v danom prípade je daný dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. a opätovne argumentovala, že ako spotrebiteľka bez svojej viny nevedela v pôvodnom konaní predložiť skutočnosti a dôkazy, pretože nemala vedomosti o rozhodnutia Súdneho dvora EÚ a iných orgánov európskych spoločenstiev vo veciach ochrany spotrebiteľov a vytkla, že súd v pôvodnom konaní nebral do úvahy ani

platnú legislatívu, ani judikatúru Súdneho dvora EÚ ohľadom ochrany spotrebiteľa, a preto ako od bežnej spotrebiteľky nie je od nej možné žiadať a očakávať, aby v lehote troch mesiacov od vydania rozhodnutia mala ihneď vedomosť, že bolo vydané nejaké rozhodnutie, ktorého obsahom by bolo právo týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Odvolanie proti výroku o zamietnutí návrhu na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu žalobkyňa zdôvodňovala argumentáciou, že svoj návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu riadne odôvodnila, poukázala na to, v akom štádiu je v súčasnosti exekučné konanie, hlavne, čo sa týka prevedenia úhrady sumy 9.862,50 eur dňa 16.3.2007 a vykonávania zrážok zo mzdy. Mala za to, že tým preukázala mimoriadne dôvody na odklad vykonateľnosti pôvodného rozhodnutia, v akej finančnej situácii sa žalobkyňa nachádza a v akom rozsahu už bola nútená uspokojiť pohľadávku v pôvodnom spore žalobcu. Z uvedeného žalobkyňa vyvodila, že súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdil.

10. Žalobca vo svojom odvolaní, ktoré podal z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, navrhol zmeniť napadnuté uznesenie, návrh na obnovu konania povoliť a zároveň povoliť aj odklad vykonateľnosti platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Spišská Nová Ves dňa 31.10.2012 č.k. 1Ro/250/2012-39 majúci za to, že v danom prípade bola dodržaná subjektívna aj objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania.

11. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že odvolanie žalobcu je totožné s odvolaním žalobkyne.

12. Žalobca v písomnom podaní zo dňa 30.7.2017 uviedol, že s vyjadrením odvolania, ktoré podala žalobkyňa v celom rozsahu súhlasí.

13. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov navrhol potvrdiť uznesenie ako vecne správne a priznať žalovanému voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Citoval znenie § 403 ods. 1 CSP i ustanovenie § 230 ods. 1 O.s.p., účinné v čase podania žaloby o obnovu konania, podľa ktorého návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje sa dozvedel o dôvode obnovy alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť. Podľa žalovaného súd prvej inštancie správne rozhodol, ak uzavrel, že žaloba o obnovu konania bola podaná dňa 7.5.2015 oneskorene za stavu, ak platobný rozkaz Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 31.10.2012 č.k. 1Ro/250/2012-39 nadobudol právoplatnosť dňa 21.12.2012. Podčiarkol, že žalobcovia už v odpore proti uvedenému platobnému rozkazu, ktorý podali po uplynutí 15-dňovej lehoty určenej na podanie odporu poukazovali na skutočnosť, že v konaní vystupujú ako spotrebiteľia, že žalobca sa svojho nároku domáha bez opory v zákone, namietali výšku dlžnej úverovej istiny i úrokov z úveru a následne podaním zo dňa 27.2.2013 žalobcovia odpor doplnili a žiadali vo veci nariadiť pojednávanie a objektívne a spravodlivo rozhodnúť s ohľadom na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého uznesenia správne konštatoval, že skutočnosti, ktoré žalobcovia uvádzajú ako dôvody obnovy konania im boli známe už v čase oneskoreného podania odporu voči platobnému rozkazu, pričom tvrdenia žalobkyne uvedené v odvolaní zo dňa 11.7.2017, ako aj žalobcu uvedené v odvolaní zo dňa 13.7.2017, že bola dodržaná subjektívna lehota na podanie žaloby o obnovu konania, žalobcovia nepodložili žiadnymi dôkazmi a navyše sú v priamom rozpore so skutočnosťami preukázanými v rámci konania pred súdom prvej inštancie, t.j. že o dôvodoch uvádzaných v žalobe o obnovu konania vedeli už v čase podania odporu voči platobnému rozkazu. Žalovaný opätovne poukázal i na znenie § 2 ods. 1 zák. č. 416/2004 Z.z. o úradnom vestníku EÚ, v znení neskorších predpisov, podľa ktorého o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené platí, že dňom uverejnenia sa stal známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a EÚ je nevyvrátiteľná. Doplnil, že takto uverejnené dokumenty nadobúdajú verejnú publicitu, a to isté platí aj v prípade európskych rozhodnutí a ak by túto skutočnosť súd neakceptoval a vyhovel by žalobe o obnovu konania, bolo by to v priamom rozpore s princípom právnej istoty, žalobu by o obnovu konania mohli podávať strany bez akéhokoľvek bez časového obmedzenia a práve z tohto dôvodu zákon jednoznačne uvádza trojmesačnú prekluzívnu lehotu na podanie návrhu na obnovu konania, ktorá žalobcom uplynula pred podaním žaloby. V tejto súvislosti žalovaný v odvolaní poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.6.2016 sp.zn. 6Co/1107/2015. Za správny označil záver súdu prvej inštancie v bode 30 napadnutého uznesenia, že žaloba o obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom a neslúži na nápravu či pochybenia pri právnom posúdení alebo nesprávnosti procesnej povahy, pretože na nápravu týchto pochybení slúžia podľa povahy rozhodnutia namietané nesprávnosti riadne opravné prostriedky. Napokon zhrnul,

že žaloba o obnovu konania prípustná nie je, lebo žalobcovia neuviedli žiadne nové skutočnosti rozhodnutia, alebo dôkazy, ktoré by bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom súdnom konaní, ani neuviedli rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, resp. iného orgánu, ktoré by malo byť v rozpore s platobným rozkazom. V tejto súvislosti citoval znenie § 397 písm. e) CSP, ktorý obnovu konania umožňuje a pripúšťa len za predpokladu existencie takého rozhodnutia Súdneho dvora ES alebo iného orgánu ES, ktoré súvisí s pôvodným súdnym konaním vecne aj personálne. Vecnú a personálnu súvislosť pôvodným konaniam pritom môže mať jedine rozhodnutie, ktorým Súdny dvor ES rozhoduje o prejudiciálnej otázke, ktorá sa rieši ešte počas pôvodného konania a predstavuje procesný postup súdov v zákonom stanovených prípadoch. Rozhodnutia, na ktoré poukazovali žalobcovia v rámci konania pred súdom prvej inštancie sa týkajú povinností členských štátov EÚ dosiahnuť, aby povinnosti uložené Smernicou Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách boli splnené, plnené a aby bola zabezpečená primeraná ochrana spotrebiteľov. To znamená, že nie je splnený ani dôvod prípustnosti obnovy konania podľa § 397 písm. e) CSP. Na záver žalovaný označil za správny tiež záver súdu prvej inštancie v bode 32. uznesenia, že v danom prípade nie sú, ani neboli dané dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali povolenie odkladu vykonateľnosti platobného rozkazu, pričom žalovaný mal tiež za to, že žalobcovia návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu ani neodôvodnili.

14. Žalobkyňa v replike na vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcov uviedla, že v celom rozsahu trvá na dôvodoch svojho odvolania a opätovne poukázala na to, že v čase vydania platobného rozkazu nebolo možné podľa § 172 ods. 9 vtedy platného O.s.p. vydať platobný rozkaz na peňažné plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, a tak postupom prvoinštančného súdu tým, že súd vydal platobný rozkaz došlo k porušeniu procesného predpisu. Žalobkyňa ako spotrebiteľ bez svojej viny nevedela v pôvodnom konaní predložiť skutočnosti a dôkazy, pretože nemala v tomto období vedomosť o rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ vo veci ochrany spotrebiteľov, súd v pôvodnom konaní neprihliadol na platnú legislatívu, čo sa týka ochrany spotrebiteľov, ani na judikatúru Súdneho dvora EÚ ohľadom spotrebiteľa.

15. Žalovaný v duplike na vyjadrenie žalobkyne uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojho vyjadrenia zo dňa 24.7.2017.

16. Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie a konanie mu predchádzajúce podľa § 379 v spojení s § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

17. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne sa vyporiadal so zákonnými podmienkami pre aplikáciu procesného inštitútu obnovy konania a správny je jeho záver v tom, že žalobcovia nepreukázali splnenie týchto zákonných podmienok, a to včasnosť podania žaloby na obnovu konania. Vecne správne rozhodol súd i o návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia súd, ak nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali jeho povolenie i s prihliadnutím na zamietnutie samotného návrhu na povolenie obnovy konania. Za vecne správne považuje odvolací súd aj odôvodnenie uznesenia, na ktoré poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a ku ktorému považuje vzhľadom na odvolacie námietky žalobcov za potrebné dodať nasledovné:

18. Tak ako súd prvej inštancie správne konštatoval, obnova konania v zmysle úpravy § 228 Občianskeho súdneho poriadku, účinného do 30.6.2016, ako i § 397 Civilného sporového poriadku, účinného od 1.7.2016 je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu. Táto mimoriadnosť spočíva v tom, že obnova konania bola prípustná iba z taxatívne vymedzených dôvodov v § 228 ods. 1 OSP, ktorým bola aj existencia skutočností, rozhodnutia alebo dôkazov, ktoré bez svojej viny nemohol účastník použiť v pôvodnom konaní a to za predpokladu, že môžu priviesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. V prípade uvádzania novej skutočnosti musela byť táto spojená vždy s novým dôkazom. Nemožnosť použiť dôkaz bez svojej viny v pôvodnom konaní nebola mienená len ako možnosť označiť dôkaz, ale aj ako nemožnosť predložiť ho súdu. Dôvodom obnovy konania mohla byť len taká skutočnosť, ktorá nastala do vyhlásenia rozhodnutia súdom. Skutočnosti, ktoré nastali až potom, nemohli byť spôsobilým dôvodom obnovy konania, nakoľko k nim súd v čase vyhlásenia rozhodnutia prihliadnuť nemohol (§ 154 OSP). Nová úprava v zásadných rysoch prevzala úpravu taxatívnych dôvodov, na základe ktorých môže byť žaloba na obnovu konania podaná. Podľa § 397 CSP proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak

môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, c) bolo rozhodnuté v neprospech strany v dôsledku trestného činu sudcu, iných subjektov konania alebo inej osoby zúčastnenej na konaní, d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody strany a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadosťučinením, e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné, alebo f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

19. Z citovaného ustanovenia plynie, že aj podľa novej procesnej úpravy žalobu na obnovu konania možno podať, ak sú splnené všetky zákonné podmienky prípustnosti obnovy konania, a to: žaloba musí byť podaná oprávnenou osobou, musí ísť o prípustný predmet obnovy konania a prípustný dôvod obnovy konania, musí byť dodržaná zákonná lehota na podanie žaloby na obnovu konania a žaloba musí obsahovať predpísané náležitosti.

20. Odvolacia námietka žalobcov, že splnili základnú podmienku prípustnosti obnovy konania, a to včasnosť podania návrhu, je neopodstatnená. Odvolací súd je v zhode so súdom prvej inštancie v jeho závere, že žalobcovia podali návrh na obnovu konania po uplynutí subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania za stavu, ak návrh podali viac ako po dvoch rokoch od doručenia, resp. právoplatnosti platobného rozkazu a v spore nepreukázali, kedy sa dozvedeli, resp. mohli dozvedieť o existencii označených rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, pričom žalobcovia už v odpore proti uvedenému platobnému rozkazu poukazovali na skutočnosť, že v konaní vystupujú ako spotrebiteľia, že žalobca sa svojho nároku domáha bez opory v zákone, namietali výšku dlžnej úverovej istiny i úrokov z úveru a následne podaním zo dňa 27.2.2013 žalobcovia odpor doplnili a žiadali vo veci nariadiť pojednávanie a objektívne a spravodlivo rozhodnúť s ohľadom na ochranu spotrebiteľa, pričom rozhodnutia Súdneho dvora EÚ z 27.6.2000 spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Oceáno Grupo Editorial a Salvat Editores SA, boli vydané v roku 2000 a boli známe už v čase vydania platobného rozkazu. Rovnako správne súd prvej inštancie konštatoval, že riešenie konkrétnej právnej otázky (skúmanie ne/prijateľnosti zmluvných klauzúl v spotrebiteľskej zmluve, nemožnosť vydať platobný rozkaz v prípade, ak je predmetom plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy obsahujúcej neprijateľné zmluvné podmienky) nepredstavuje novú skutočnosť. Žalobcovia svojimi námietkami v tomto smere iba polemizujú so správnosťou záveru súdu v pôvodnom konaní s riešením tejto právnej otázky a spochybňujú správnosť aplikácie procesného predpisu súdom prvej inštancie v čase vydania platobného rozkazu, čo však nie je prípustné prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je obnovu konania. Prostredníctvom neho totiž nemožno naprávať právoplatné rozhodnutie vo veci ani za predpokladu, že bolo nesprávne. Správnym je aj úsudok súdu prvej inštancie v tom, že pokiaľ žalobcovia nepovažovali za správny postup súdu prvej inštancie, ktorý viedol k vydaniu platobného rozkazu bez toho, aby súd z úradnej povinnosti prihliadol na neprijateľné zmluvné podmienky, nič im nebránilo v možnosti podať odpor proti platobnému rozkazu včas, eventuálne podať odvolanie proti uzneseniu, ktorým bol nimi podaný odpor proti označenému platobnému rozkazu odmietnutý, o to viac, ak z obsahu spisu i odôvodnenia uznesenia bezpochyby vyplýva, že žalobcovia mali už v čase podania odporu proti platobnému rozkazu vedomosť o neprijateľnosti zmluvných klauzúl v označenej spotrebiteľskej zmluve.

21. S poukazom na tieto dôvody neostávalo odvolaciemu súdu iné, ako uznesenie súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

22. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu patrí plná náhrada trov odvolacieho konania voči žalobcom v 1. a 2. rade, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník. Žalobcovia v odvolacom konaní úspech nemali, a tak im nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepatrí.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).